Змалювання важкого життя дитини-сироти у вірші «Мені тринадцятий минало...»

Т. Г. Шевченко народився в сім'ї кріпаків. З одинадцяти років жив без батьків, вони померли. Малий Тарас поневірявся по людях: був наймитом, пастушком, козачком у пана.

Вірш «Мені тринадцятий минало...» має автобіографічну основу, в ньому поет згадує дитинство, «як пекло». У вірші передані настрої і переживання малого хлопчика, який почуває себе скривдженим. У нього немає ні рідної хати, ні сім'ї. Його переживання описуються на тлі мальовничої природи, веселого сонечка. І цим протиставленням поет ще більше підкреслює гіркоту переживань хлопчика-сироти.

Коли я прочитав вірш Т. Г. Шевченка «Мені тринадцятий минало...», мене пройняв гіркий смуток. Адже хоч на дворі вже XXI століття, світ мало змінився. І зараз є бідні і багаті. А скільки на наших вулицях дітей, які нікому не потрібні. Вони живуть просто на вулиці, багато з них теж сироти, як колись був Шевченко. А серед них, мабуть, є і розумні, і талановиті. Мені дуже шкода і малого Шевченка-сироту, і сучасних українських сиріт.